

ביארו חכמי המשנה שאין המסובים רשאים לטעום עד שיטעום המברך, [קנו] מאחר שהוא הממשיך את השפע לכולם, וכן אין הבוצע רשאי לטעום עד שיכלה אמן מפי המסובים [קנז].

וְאִם רְעוּתִיהָ לְחֶלֶק כְּבוֹד, הֲרֵשׁוֹת בְּיָדֶיהָ, והנה אם רצונו של בעל הבית לחלק כבוד שאחד מן המסובים יבצע, הרשות בידו לעשות כן [קנח]. **וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, דְאִוְרַח מְבָרַךְ, בְּגִין דִּיבְרַךְ לְבַעַל הַבֵּית** ועוד ביארו חז"ל שהאורח הוא המברך בכדי שהוא יברך את בעל הבית.

בעל הבית סוד העמוד האמצעי – הוא בוצע

וְאִרְחָ רָזָא, בְּעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ, דָּא עֲמוּדָא דְאֶמְצָעִיתָא,
דְּאִיהוּ קוּ הָאֶמְצָעִי וביאור הדבר בדרך הסוד הוא, שבעל הבית

בוצע הוא סוד עמוד האמצעי ז"א שהוא בקו האמצעי ת"ת דז"א, דהיינו שהוא מחלק את השפע של יסודות או"א המגלים בת"ת דז"א. **וּבְשֵׁבֶת צָרִיךְ לְבַצֹּעַ מְשֻׁנֵי**

אור הרשב"י

רובא – דאכתי לא כליא ברכה, מיעוטא נמי לא כליא ברכה! – אמר ליה: שאני אומר, כל העונה אמן יותר מדאי אינו אלא טועה. וביאר הרמ"ז תניינא בעל הבית בוצע, מלבד הסוד הנוכר לקמן הכונה פשוטה היתה להמשיך ברכת ה' על הלחם, ולכן משלים ברכתא, והוא מבואר. ולהיותו צנור הממשיך השפע לכן הוא יטעום תחילה, שה"ס אכילה עשיה, אוכל, א"ל הוי"ה, וגם מאכל, הוי"ה אדנ"י, יצירה מאיר בעשיה. ולכן לא היה אוכל עד שיענו אמן, ה"ס יהוד זה.

[קנח] כדאיתא בברכות דף מז עמוד א' אמר

רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: אין המסובין רשאים לאכול כלום עד שיטעום הבוצע. יתיב רב ספרא וקאמר: לטעום איתמר. למאי נפקא מינה – שחייב אדם לומר בלשון רבו.

[קנז] כדאיתא בברכות דף מז עמוד א' רבה בר בר חנה הוה עסיק ליה לבריה בי רב שמואל בר רב קמינא, קדים ויתיב וקמתני ליה לבריה: אין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי העונים. רב חסדא אמר: מפי רוב העונים. אמר לו רמי בר המא: מאי שנא

הלימוד היומני

משיח משה בן אהובה לובה ליבוב – פרנסה טובה ובשפע

בְּפָרוֹת, דְּאֵינּוֹן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת, דָּא ו' דְּאִמְצָעִיתָא

והנה בשבת צריך לבצוע בשני ככרות[קנט] שהם סוד ב' אותיות ה' דשם הוי"ה, [קל] ובעל

הבית הוא סוד ו' דז"א המקבל שפע מה' דאמא בכדי להשפיע בה' דמלכות. (וכגוןא דא

ובגין דא) **וּבְגִין דְּלֹא לְאֶתְחֹזְאָה כְּרַעְבְּתָנוּתָא, יְכִיל לְמַבְצֵעַ**

בְּהַ לְכָל חָד וְחָד כְּבִיצָה ובכדי שלא להיראות כרעבתנות, אז יכול בעל

הבית לבצוע לכל אחד כשיעור כביצה ולא יותר מכך. **מַאי כְּבִיצָה** [קלא] ומהו סוד

שיעור כזית וכביצה. **י' וְי'** אלא הוא סוד י' דשם הוי"ה וי' דשם אדנ"י, וע"י עניית אמן

מחברים בעלי הסעודה את שני השיעורים כאחד, כי בזה הם מחברים את שיעור כזית הרמוז

באות י' דשם אדנ"י יחד עם שיעור כביצה הרמוז באות י' דשם הוי"ה, ואז הוא סוד שם

יאהדונה"י העולה כמנין אמ"ן, דהיינו שבעלי הסעודה הם בסוד י"ב גבולי אלכסון שבת"ת,

אור הרשב"י

הגהות מהרצ"א שזה דבר תמוה שהאריז"ל לא כתב שום טעם ליישב את דבריו על דברי הרעיא מהימנא הנ"ל.

אמנם הגר"א כביאור לתיקוני"ז כתב שאין כוונת הרע"מ הנ"ל שצריך לתת ממש ד' לחמים בכל סעודה אלא רק לחם משנה כפי הפשט שהם ששה לחמים לכל סעודות השבת, אלא שבדרך נסתרת כלולים עמהם עוד ששה לחמים.

וכתב בספר מעשה רב אות קכ"ג על הגר"א שהיה בוצע על שתי לחמים בכל סעודה וכתב שהוא מכוון כדעת הוהר. [קלא] היהל אור גורס כזית וכביצה.

הבוצע הוא פושט ידו תחלה, ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול הימנו – הרשות בידו.

[קנט] כדאיתא בברכות דף לט עמוד ב' אמר רבי אבא: ובשבת חייב אדם לבצוע על שתי ככרות. מאי טעמא – לחם משנה כתיב. אמר רב אשי: חזינא ליה לרב כהנא דנקיט תרתוי ובצע חדא.

[קל] הנה ברע"מ פנחס רמ"ה ע"א איתא שצריך ד' ככרות בכל סעודה עי"ש, והאריז"ל בשעה"כ כתב שצריך לסדר י"ב לחמים על השולחן בכל סעודה והוא ע"פ מש"כ בתיקוני"ז פ"ד ע"א ובז"ח פ' ע"א, וכתב

הלימוד היומני

משיח משה בן אהובה לובה ליבוב – פרנסה טובה ובשפע

והעליונים שבהם הם בסוד הו"ק שבז"א שהוא סוד שם הוי"ה, והתחתונים שבהם הם בסוד ו"ק שבמלכות שהיא שם אדנ"י, ולכן כנגד הששה הראשונים הוא בוצע כביצה שהיא סוד שם הוי"ה, וכנגד הששה התחתונים הוא בוצע כזית שהוא בסוד שם אדנ"י, וע"י עניית אמן העולה כמנין יאהדונה"י מתחברים שתי הבציעות כאחד (רמ"ק ברע"מ פנחס רמ"ה ע"א).

אֵינֹן נִקְוֵדִין דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, אֶתְקַרִי פְּרוּרֵי בְּכֹזִית וְאֵלוּ ב' בחינות אות י' הם סוד נקודות לשם הקדוש, והם נקראים פירורי כזית שאסור לאבדם.
וְאֵלִין לְקַבֵּל טַפִּין דְּזֶרַע, וּמֵאן דְּמְזַלְזֵל בְּהוֹן, וְזָרִיק לֹון בְּאַתָּר דְּלָא אֶצְטְרִיד, עֲנִיּוּתָא קָא רְדִיף אֲבַתְרִיה, וְאֶזִּיל נָע וְנָד כי סוד פירורי הכזית הוא סוד טיפות הזרע שהמזלזל בהם בזה שהוא

זורקם במקום שאינו ראוי, עניות בתורה רודפת אחריו והוא הולך נע ונד[קלב]. **הָדָא הוּא דְּכֶתִיב, (איוב טו) נֹדַד הוּא לְלֶחֶם אִיה** כי עליו נאמר נַדד הוא ללחם איה, דהיינו שהוא נודד והולך ומטלטל וגולה ממוקם למוקם ומחפש איה הוא הלחם, אמנם אין מי שישגיח בו מאחר שהוא זלזל בו. **וְלִית לָחֶם אֶלָּא תּוֹרָה, וְהוּא צוּחַ אִיה מֵאן דְּמַרְחֵם עֲלֵיה, וְלָא יִשְׁכַּח** כי הנה אין

אור הרשב"י

ליפתא איבלי, אמר: השתא ודאי נפל בידאי, בתר דאכיל - אייתי מרא עקרינהו ליבלי שדינהו לנהרא, שמעיה דקאמר: ווי דאפקיה ההוא גברא מביתיה. כך המזלזל בפירורי המוח שכנגדם, עניות לחמה של תורה, ועניות בגופו רודפת אחריו.

[קלב] דהיינו כמו מי שמזלזל בלחם עניות רודפת אחריו כדאיתא בחולין דף קה עמוד ב' ואמר אביי: מריש הוה אמינא, האי דכנשי נשווראה - משום מנקירותא. אמר לי מר: משום דקשי לעניותא. ההוא גברא, דהוה מהדר עליה שרא דעניותא ולא הוה יכיל ליה - דקא זהיר אנשוורא טובא, יומא חד כרך

לחם אלא לחמה של תורה, והוא צועק 'איה', ואין מי שירחם עליו מפני שהוא לא ימצא אותו מאחר שהוא זלזל בלחם.

אסוד לאבד פירורים בשיעור כזית בסוד היסוד

וּפְרוּרִים בְּכֵזֵית, אֵינּוֹן בְּצֵדִיק, דְּאִיהוּ כְּתִישׁ כְּתִישׁוֹ

מֵאֵינּוֹן יִיתִים והנה שיעור פירורים שאסור לאבדם הוא שיעור

כזית, [קלג] דהיינו שהוא בסוד היסוד הנקרא צדיק, שבפעולתו בעת הייחוד הוא כותש כתישות ומוציא את שפע השמן מאותם הזיתים והאברים של או"א (קרני אור). **וְאוֹרַח מְבָרַךְ,**

(משלי ד) **וְאוֹרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגֵה** וכן אורח הוא סוד היסוד

המברך את בעל הבית שבסוד המלכות, בסוד מש"כ 'אורח צדיקים כאור נוגה', דהיינו

שהאורח הוא היסוד הנקרא צדיק. (משלי י) **בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק חַי**

עַל־מִיֵּן, וּבְגִין דָּא אוֹרַח מְבָרַךְ והוא סוד 'ברכות לראש צדיק', ומשום

כך שפע הברכות הוא ביסוד הנקרא חי העולמים מאחר שהוא המחיה ומשפיע בכל

העולמות, ומשום כך האורח שהוא בסוד היסוד הוא המברך.

אור הרשב"י

פירורין. ובית הלל אומרים: אם שמש תלמיד חכם הוא, נוטל פירורין שיש בהן כזית ומניח פירורין שאין בהן כזית. מסייע ליה לרבי יוחנן, דאמר רבי יוחנן: פירורין שאין בהם כזית מותר לאבדן ביד.

[קלג] כדאיתא בברכות דף נב עמוד ב' תנו רבנן, בית שמאי אומרים: מכבדין את הבית ואחר כך נוטלין לידים, שאם אתה אומר נוטלין לידים תחלה, נמצא אתה מפסיד את האוכלין. אבל נטילת ידים לבית שמאי תחלה – לא סבירא להו, מאי טעמא – משום

הלימוד היומני

משיח משה בן אהובה לובה ליבוב – פרנסה טובה ובשפע